

OCENĚNÍ UČITELÉ A UČITELKY VE ŠKOLNÍM ROCE 2008 – 2009

Medaili MŠMT I. stupně obdržela in memoriam paní Alice Maršíková

Text návrhu:

Paní Maršíková po absolvování obecné a měšťanské školy studovala na Odborné škole pro ženská povolání v Písku (1942 – 44), potom na Vyšší odborné škole v Praze, kterou ukončila maturitní zkouškou (1945 – 46), a nakonec v roce 1948 zakončila Státní ústav pro vzdělávání učitelek odborných škol také maturitní zkouškou.

Její první zaměstnání byla vždy krátká – jedno až tříletá: na Odborné škole pro ženská povolání v Českém Brodě, na Zemědělské škole ve Středoklukách u Prahy, na Vyšší odborné škole sociálně zdravotní v Rakovníku. Tři roky působila ve funkci ředitelky Národní školy v Dobrém Poli.

Tady se poprvé jako učitelka setkala s dětmi, které právě začínaly svou pravidelnou školní docházku, a tato role jí zůstala dalších dlouhých 28 let.

Od roku 1956 do roku 1984 působila na naší 1. Základní škole v Holešově. Převážnou část těchto let byla tzv. elementaristkou. Pravidelně vedla začínající školáčky jejich prvními kroky v cestě za poznáním, za vzděláním. Snad z organizačních důvodů jen jednou rozhodlo tehdejší vedení školy, že paní učitelka povede „svou“ třídu i dále – vyučovala tehdy své žáky od první do třetí třídy. A právě tito absolventi požádali před dvěma lety – v roce nedožitých osmdesátin paní Maršíkové, zda by na škole mohla být připevněna pamětní deska na její počest.

Z tehdejší žádosti cituji tato slova: „Za desítky let jejího působení prošly její třídou tisícovky dětí – dětí, které v současnosti jsou již dospělými lidmi a tvoří značnou část obyvatel Holešova. A velká většina těchto jejích žáků nejenže s láskou a vděčností na paní učitelku Maršíkovou vzpomíná, ale troufáme si tvrdit, že jejím přístupem, jejím neúnavným působením, které se neomezovalo jen na vzdělávání a učení, ale ve stejné míře i na vštěpování morálních zásad, ukazování čestného, zodpovědného a ohleduplného přístupu k životu – svému i jiných, rozšiřování životních obzorů i do duchovních oblastí, byla tato většina jejích žáků hluboce ovlivněna na celý svůj život..... díky své nekompromisní morálce a zásadám, ve kterých nejen vychovávala své žáky ve velmi výrazné osobnosti, ale sama ve své práci a životě vyznávala, ctíla a důsledně dodržovala, se stala vzorem i pro ostatní pedagogy a nastavila tak vysokou laťku, která se nakonec – možná ne oficiálně, ale jistě lidsky a neformálně – stala jakousi zřejmě nedosažitelnou normou a cílem, se kterou byli ostatní pedagogové v Holešově a jeho okolí srovnáváni.“

Paní učitelce Maršíkové nebylo dopřáno mít vlastní děti. Jejími dětmi se však stali všichni její žáci, kteří to také tak cítili.

Z kondolenčního dopisu, který obdržel po jejím pohřbu pan Maršík, vybírám:

„Byla opravdu velký a ušlechtilý člověk, učitel, žena a osobnost. Měla nás skutečně ráda a záleželo jí na každém z nás. Přesto, že mě jako devítiletého caparta učila jen 6 měsíců, nikdy na mě nezapomenu. Bylo to půl roku tak intenzivního a nabitého, že z toho čerpám dodnes. Nikdy nezapomenu na národní písně, které jsme s ní rádi zpívali, na pupalku, kterou jsem od ní dostala, dále na recept na fazolový dort a spoustu jiných tak zajímavých věcí a činností..... Jsem jí také vděčná za logopedickou práci, kterou se mnou měla. I díky ní teď správně vyslovuji sykavky. Mrzí mě jen, že jsem jí asi nikdy přímo neřekla, jak si jí vážím a jak jí za mnohé děkuji. Snad to cítila z pohlednic..... Děkuji Bohu za to, že se naše cesty setkaly a já mohla potkat Paní Učitelku.“

Poslední citát si dovoluji uvést ze smuteční řeči pana ředitele Karla Košárka, kterou pronesl jako její přítel a ředitel 3. Základní školy v Holešově, kde působila už jako důchodkyně při vedení logopedie dětí i dospělých i jako učitelka.

„V jejích třídách nás vždy překvapila neobvyklá atmosféra, patrná od prvních okamžiků. Její děti zde získávaly nejen základy čtení, psaní, počítání, ale též základy etiky, společenského chování, takže už v prvních měsících školní docházky jim byly vlastní slovní obraty, jako prosím, děkuji, s dovolením, smím vám pomoci atd. Přitom to nikdy nebylo povrchní či formální, ale vždy přirozené a uvědomělé. Samozřejmě že to mělo vliv na vzájemné vztahy, na vztah dětí k dospělým a samozřejmě i na vztah k jejich paní učitelce. Víím, jak hluboce prožívala vztah ke svým školním dětem, jak ji těšily jejich pokroky nebo jejich upřímné projevy. Vzpomínám, s jakou radostí citovala například vyznání jednoho chlapce: „Paní učitelko, já se do školy tak těším!“ Po letech se tento její žák proměnil ve skvělého odborníka – primáře interního oddělení.“

Pan ředitel Košárek již bohužel také nežije, jinak by k těmto slovům jistě přidal mnohá další na dokreslení osobnosti tak sympatické, stále usměvavé, přívětivé, laskavé, i v důchodu čiperné, obětavé a pracovitě. Měla jsem možnost poznat paní Maršíkovou jen zběžně. Jako začínající učitelka jsem nastoupila na své první místo do školy, z níž ona právě odešla do důchodu. Přesto jsme se mnohokrát potkaly, když zastupovala za nemocné kolegyně, jednou i za mě, nebo při setkáních s našimi bývalými kolegy ke Dni učitelů. Při těchto krátkých setkáních stačila nám začínajícím předat mnoho ze svých zkušeností a rad. Ona sama přirozeně používala při výchově dětí různé psychologické „finty“, které se jiní pracně dovídají na placených seminářích.

Paní Maršíková byla bezesporu člověk, který doslova proměnil své povolání v poslání. Svědčí o tom i to, že ač věřící (což se dříve nenosilo), byla svými nadřízenými navržena na ocenění za svou pedagogickou činnost – v roce 1975 obdržela „čestné uznání“ ONV a MěNV v Kroměříži a v roce 1984 „čestné uznání“ Rady KNV v Brně. Věřím, že v množství návrhů, které obdržíte k ocenění u příležitosti Dne učitelů, tento návrh mezi mnohými řediteli či vědeckými pracovníky nezapadne. Protože mnozí z nich by nebyli na svých místech, kdyby nebylo pracovitých, zapálených, neustále optimistických a láskyplných učitelek, které stály na začátku jejich životní cesty - cesty za úspěšným vzděláním.

U příležitosti oslav Dne učitelů byly oceněny Městem Holešov

Mgr. Jiřina Kučerová a Mgr. Libuše Kořínková

Text návrhu:

Mgr. Jiřina Kučerová

Navržena k ocenění své celoživotní pedagogické práce

Paní učitelka Kučerová je spjata s 1. Základní školou již od svých pedagogických začátků. Začínala jako vyučující tělesné výchovy a matematiky, později se stala zástupkyní ředitele pro 2. stupeň a v současnosti vyučuje tělesnou výchovu. Zastupuje 1. Základní školu v Asociaci škol a sportovních klubů. Její oblíbenou sportovní disciplínou je volejbal, i v současnosti vede na škole kroužek odbíjené děvčat. Žákyně školy se několikrát pod jejím vedením dostaly do republikových kol sportovních soutěží – např. Chceme se líbit, Kočky apod. Dalších soutěží, na které připravovala a doprovázela žáky, kteří se velmi dobře umísťovali v okrskových, okresních i krajských kolech, by bylo nepočítaně.

Na 1. Základní škole je organizátorkou a garantem okresních volejbalových soutěží a soutěží ve vybíjené, vede školní žebříček sportovních úspěchů a doplňuje pravidelně nástěnku Sportovec roku.

Mgr. Libuše Kořínková

Navržena k ocenění své celoživotní pedagogické práce

Paní učitelka Kořínková dlouhá léta vedla jako ředitelka 2. Základní školu Holešov. Na naší škole působila nejprve jako učitelka chemie a přírodopisu, v současné době vyučuje chemii. Vždy své práci odevzdává to nejlepší a je příkladem pro mladší a začínající kolegy, které také jako učitelka chemie uvádí. Své žáky připravuje každoročně na školní i okresní kola chemických soutěží, vede na škole chemický kabinet a laboratoř.

Paní učitelky Kořínkové si vážíme pro její neokázalou pracovitost, skromnost a ochotu vždy udělat, co je třeba. S naprostou samozřejmostí se ujímá všech úkolů, nikdy není špatně naladěná. V dobrém slova smyslu je opravdu profesionálka.